

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jm é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Jirsy, soudců JUDr. Vladimíra Sládečka (soudce zpravodaj) a JUDr. Pavla Šámala o ústavní stížnosti stěžovatelky **V. C. R. a.s.**, se sídlem Praha 5, náměstí Junkových 2808/2, zastoupené Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Strži 2102/61a, proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 20. 4. 2022 č. j. 31 Nt 1505/2022-44 a usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obecné kriminality ze dne 1. 4. 2022 č. j. KRPL-98362-773/TČ-2021-180070-JT, za účasti Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci a Policie České republiky a Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obecné kriminality jako účastníků řízení, **takto:**

- I. **Usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obecné kriminality ze dne 1. 4. 2022 č. j. KRPL-98362-773/TČ-2021-180070-JT a usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 20. 4. 2022 č. j. 31 Nt 1505/2022-44 bylo porušeno právo stěžovatelky na ochranu vlastnictví zaručené čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.**
- II. **Usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obecné kriminality ze dne 1. 4. 2022 č. j. KRPL-98362-773/TČ-2021-180070-JT a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 20. 4. 2022 č. j. 31 Nt 1505/2022-44 se ruší.**

O d ů v o d n ě n í

I

1. Stěžovatelka navrhuje, aby Ústavní soud zrušil v záhlaví označené usnesení orgánu policie, kterým jí byla podle § 36 odst. 2 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TOPO“) uložena pořádková pokuta ve výši 50 000 Kč, a to za nesplnění jeho výzvy ze dne 16. 3. 2022. Dále navrhuje zrušení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její stížnost proti uvedenému usnesení.

2. Podle stěžovatelky došlo vydáním napadených rozhodnutí k zásahu do jejích práv podle čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 2 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Dodatkový protokol“).

II

3. Ze spisového materiálu se podává, že stěžovatelka byla žádostí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, odboru obecné kriminality (dále jen „policejní orgán“) ze dne 3. 2. 2022 č. j. KRPL-98362-631/TČ-2021-180070-JT podle § 8 odst. 1 trestního řádu vyzvána, aby poskytla informace k získání duplicitní SIM karty poškozené L. N., případně aby tuto duplicitní SIM kartu vydala. Stěžovatelka se k této žádosti vyjádřila tak, že vytvoření duplicitní SIM karty by bylo v rozporu s jejími povinnostmi vyplývajícími především z ustanovení § 89 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Soudkyně Okresního soudu v České Lípě následně na žádost policejního orgánu usnesením ze dne 1. 3. 2022 č. j. 0 Nt 10003/2022 podle § 8 odst. 5 trestního řádu uložila stěžovatelce, aby policejnímu orgánu vystavila a poskytla duplicitní SIM kartu k telefonnímu číslu, jež měla poškozená v minulosti používat. Policejní orgán poté s odkazem na uvedené usnesení soudkyně Okresního soudu v České Lípě opětovně vyzval stěžovatelku k vyhotovení a předání požadované duplicitní SIM karty. Stěžovatelka svým vyjádřením ze dne 15. 3. 2022 znovu odmítla této výzvě vyhovět. Policejní orgán následně ještě jednou výzvou ze dne 16. 3. 2022 č. j. KRPL-98362-752/TČ-2021-180070-JT ve znění dodatku z téhož dne č. j. KRPL-98362-754/TČ-2021-180070-JT stěžovatelku vyzval k vyhotovení a poskytnutí duplicitní SIM karty, přičemž stěžovatelka ve svém vyjádření ze dne 23. 3. 2022 i tentokrát odmítla výzvě vyhovět. Policejní orgán uvedené žádosti a výzvy činil v rámci trestního stíhání proti P. N. pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku, jehož se měl obviněný dopustit právě vůči poškozené L. N. Napadeným usnesením policejního orgánu byla stěžovatelce uložena pořádková pokuta ve výši 50 000,- Kč. Její stížnost krajský soud napadeným usnesením zamítl.

III

4. Stěžovatelka namítá, že nebyla oprávněna vyhovět žádosti policejního orgánu o vyhotovení a poskytnutí duplicitní SIM karty, tudíž jí pořádková pokuta byla uložena za nesplnění povinnosti, kterou ani splnit nemohla. Tvrdí, že předmětem dožádání podle § 8 odst. 1 trestního řádu (případně ve spojení s § 8 odst. 5 trestního řádu) nemohou být

informace a činnosti, které je orgán činný v trestním řízení povinen získat zvláštním procesním postupem stanoveným např. v § 88, § 158d či § 82 trestního řádu. Podle ní nelze ustanovení § 8 odst. 1 trestního řádu považovat za „sběrnou kategorii“ pro zásahy do základních práv a svobod. Z uvedených důvodů má za to, že požadavek policejního orgánu v posuzované věci šel zjevně nad rámec dožádání o poskytnutí informací a součinnosti podle § 8 odst. 1 trestního řádu, neboť aktivní vyhotovení nové SIM karty k již neaktivnímu klientskému účtu mělo policejnímu orgánu umožnit přístup k informacím chráněným podle zvláštních právních předpisů, a to bez využití postupu podle § 88 či § 88a trestního řádu.

5. Podle stěžovatelky jí nebylo možno uvedenou povinnost uložit ani s použitím § 8 odst. 5 trestního řádu, neboť toto ustanovení se týká výlučně poskytnutí informací pro účely trestního řízení, o což však v dané věci nešlo. Vyslovení požadavku na výkon činnosti stěžovatelky (v podobě vyhotovení a poskytnutí SIM karty) tak mělo postrádat zákonné zmocnění. Upozorňuje na skutečnost, že soudkyně Okresního soudu v České Lípě (dále jen „okresní soud“) ve výše uvedeném usnesení ze dne 1. 3. 2022 uložila stěžovatelce povinnost vystavit a poskytnout duplicitní SIM kartu, aniž by uvedla, že uděluje policejnímu orgánu souhlas se sdělením určitých informací. Z uvedených důvodů je přesvědčena, že se usnesení soudkyně okresního soudu zcela vymyká ustanovení § 8 odst. 5 trestního řádu, což je činí zcela nepřezkoumatelným. Z odůvodnění zmíněného usnesení není podle ní vůbec zřejmé, že soudkyně okresního soudu provedla ústavní test proporcionality ve vztahu k potřebě postupovat podle § 8 odst. 5 trestního řádu. Jelikož podle jejího názoru nelze k řešení potřeby vyhotovení a předání duplicitní SIM karty aplikovat ustanovení § 8 odst. 1 trestního řádu, a to ani ve spojení s § 8 odst. 5 trestního řádu, má za to, že ji nelze zbavit povinností, které pro ni vyplývají ze zákona o elektronických komunikacích. Proto se domnívá, že nemohla vyhovět požadavkům policejního orgánu a soudkyně okresního soudu.

6. Stěžovatelka konečně namítá, že pořádková pokuta jí byla nesprávně uložena podle § 36 odst. 2 TOPO a nikoli podle § 66 odst. 1 trestního řádu, které podle ní dopadá jak na fyzickou, tak i na právnickou osobu. Uvádí, že postup podle § 36 odst. 2 TOPO lze aplikovat pouze v řízeních vedených proti právnické osobě, což není daný případ.

IV

7. Policejní orgán ve vyjádření k ústavní stížnosti nejprve podrobně rekapituloval postup vůči stěžovatelce v průběhu daného trestního řízení, který vyústil v uložení pořádkové pokuty stěžovatelce. Sdělil, že na základě opakované výzvy ze dne 27. 4. 2022 stěžovatelka vyhotovila a dne 9. 5. 2022 policejnímu orgánu předala požadovanou SIM kartu. Podle jeho názoru byl postup vůči stěžovatelce věcně správný a zákonný a v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadených usnesení.

8. Krajský soud ve vyjádření toliko odkázal na své usnesení.

9. Ústavní soud nepovažoval za nutné zasílat obdržená vyjádření stěžovatelce k replice, neboť neobsahovala žádné nové závažné skutečnosti, jež by nebyly patrné z trestního spisu, nebo argumentaci, která by měla vliv na posouzení věci. Nadto z materiálního hlediska nelze přehlížet skutečnost, že Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl.

V

10. Ústavní soud v souladu s ustanovením § 44 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, uvážil, že ve věci není třeba konat ústní jednání, neboť by to nepřispělo k dalšímu, resp. hlubšímu objasnění věci, než jak se s ní seznámil z vyžádaného spisu a z písemných úkonů stěžovatelky a účastníků řízení. Nekonání ústního jednání odůvodňuje také skutečnost, že Ústavní soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování.

VI

11. Poté, co Ústavní soud konstatoval, že ústavní stížnost je přípustná, je podána včas a splňuje ostatní náležitosti vyžadované zákonem [§ 30 odst. 1, § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu], seznámil se s obsahem vyžádané části trestního spisu vztahující se k předmětu ústavní stížnosti a přezkoumal, zda tvrzení obsažená v ústavní stížnosti mají oporu v listinných podkladech, dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

12. Ústavní soud ustáleně judikuje, že jeho úkol spočívá jen v ochraně ústavnosti, a nikoliv zákonnosti (čl. 83 Ústavy). Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy není povolán k přezkumu aplikace podústavního práva a může tak činit jen tehdy, jestliže současně shledá porušení základního práva či svobody, protože základní práva a svobody vymezují nejen rámec normativního obsahu aplikovaných právních norem, nýbrž také rámec jejich ústavně konformní interpretace a aplikace. Interpretace a aplikace zákonných a podzákonných právních norem, které nešetří základní práva v co nejvyšší míře, při současném dodržení účelu aplikovaných právních norem, pak znamenají porušení základního práva či svobody, a právě k tomu v projednávané věci došlo.

13. Ústavní soud se nejprve zabýval základní námitkou stěžovatelky založenou na jejím tvrzení, že nebyla oprávněna vyhovět žádosti policejního orgánu o vyhotovení a poskytnutí duplicitní SIM karty, neboť předmětem dožádání podle § 8 odst. 1 trestního řádu (případně ve spojení s § 8 odst. 5 trestního řádu) nemohou být informace a činnosti, které je orgán činný v trestním řízení povinen získat zvláštním procesním postupem stanoveným např. v § 88, § 158d či § 82 trestního řádu. Je třeba připustit, že tento názor stěžovatelky je v souladu se subsidiárním charakterem postupu podle § 8 odst. 5 trestního řádu, který může nastoupit až v případě, kdy zvláštní právní předpis nestanovuje přednostní postup směřující ke zpřístupnění utajované informace či zproštění povinnosti mlčenlivosti (srov. PROVAZNÍK, J. In: DRAŠTÍK, A., FENYK, J. a kol. *Trestní řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, s. 64).

14. V daném případě je stěžovatelka povinna chránit důvěrnost zpráv a s nimi spojených provozních a lokalizačních údajů, které se přenášejí prostřednictvím její veřejné komunikační sítě a veřejně dostupných služeb elektronických komunikací; tyto povinnosti vyplývají z ustanovení § 88 a násl. zákona o elektronických komunikacích. Průlom do této povinnosti představují především postupy podle § 88 a § 88a trestního řádu, kdy lze na základě příkazu soudu, resp. soudce nařídit odposlech a záznam telekomunikačního provozu nebo zjišťovat údaje o telekomunikačním provozu.

15. S ohledem na to se pro vyhodnocení uvedené námitky jako klíčový jeví účel, kvůli kterému policejní orgán po stěžovatelce žádal vyhotovení a poskytnutí duplicitní SIM karty poškozené. Cíl, k němuž policejní orgán tímto postupem směřoval, totiž spočíval v identifikaci a zajištění účtů poškozené, které mohla mít v tzv. kyberprostoru (primárně šlo o tzv. Google účet). Tento účel policejní orgán deklaroval již ve své první žádosti vůči stěžovatelce ze dne 3. 2. 2022.

16. Je tedy zřejmé, že postup policejního orgánu (související s nyní projednávanou ústavní stížností) nesměřoval k odposlechu či záznamu telekomunikačního provozu (kdy by bylo nutno postupovat podle § 88 trestního řádu) ani ke zjištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu (kdy by muselo být postupováno podle § 88a trestního řádu). Není ostatně bez významu, že v předmětném trestním řízení byl využit postup podle § 88a trestního řádu, když soudkyně okresního soudu vydala dne 4. 11. 2021 pod č. j. 0 Nt 17028/2021-10 příkaz k zjištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu ve vztahu ke stejnému telefonnímu číslu, jehož se týkaly až následné žádosti policejního orgánu vůči stěžovatelce ohledně vyhotovení a poskytnutí duplicitní SIM karty.

17. Na základě uvedeného lze konstatovat, že v dané situaci orgány činné v trestním řízení nemohly využít žádný z výše uvedených speciálních postupů představujících průlom do ochrany důvěrnosti komunikace vyplývající z § 89 a násl. zákona o elektronických komunikacích. Z tohoto pohledu tak byly splněny podmínky pro aplikaci subsidiárního postupu podle § 8 odst. 5 trestního řádu.

18. Stěžovatelka dále namítá, že ustanovení § 8 odst. 5 trestního řádu se týká výlučně poskytnutí informací pro účely trestního řízení, o což však v dané věci nešlo, resp. ani v usnesení soudkyně okresního soudu ze dne 1. 3. 2022 sp. zn. 0 Nt 10003/2022 nebylo uvedeno, že se uděluje souhlas se sdělením určitých informací. Podle Ústavního soudu však nelze přehlížet, že žádost policejního orgánu vycházela primárně z ustanovení § 8 odst. 1 trestního řádu, které má výrazně obecnější charakter a zavazuje státní orgány a právnické i fyzické osoby nejen k podávání vyžádaných informací, ale obecně k tomu, aby vyhovovaly dožadáním orgánů činných v trestním řízení při plnění jejich úkolů. Ústavní soud neshledává důvod k tomu, aby žádost o vystavení a poskytnutí duplicitní SIM karty k určitému telefonnímu číslu nespádala právě do kategorie dožadání orgánu činného v trestním řízení ve smyslu § 8 odst. 1 trestního řádu. K tomuto závěru dospěl i s ohledem na skutečnost, že pro stěžovatelku by vyhovění uvedené žádosti policejního orgánu nemělo být spojeno s výraznými obtížemi či náklady – ostatně sama stěžovatelka v tomto ohledu v ústavní stížnosti ani ničeho nenamítá.

19. Protože však uvedené dožadání policejního orgánu podle § 8 odst. 1 trestního řádu v konečném důsledku směřovalo k získání určité informace (tedy zda poškozená prostřednictvím svého mobilního telefonu v kyberprostoru disponovala určitými uživatelskými účty), přičemž tato informace měla důvěrný charakter, postupovaly orgány činné v trestním řízení i podle ustanovení § 8 odst. 5 trestního řádu. Jak již bylo vysvětleno, toto ustanovení bylo možno v dané situaci využít, neboť nepřicházelo v úvahu postup podle jiného, speciálního ustanovení.

20. Námitkou stěžovatelky že soudkyně okresního soudu ve svém usnesení ze dne 1. 3. 2022 sp. zn. 0 Nt 10003/2022 neprovedla ústavní test proporcionality ve vztahu k potřebě postupovat podle § 8 odst. 5 trestního řádu, se Ústavní soud nezabýval, neboť

toto rozhodnutí nebylo ústavní stížností napadeno, resp. nebylo v petitu požadováno jeho zrušení.

21. Ústavní soud námitky stěžovatelky týkající se údajné nemožnosti vyhovět žádostem policejního orgánu o vyhotovení a poskytnutí duplicitní SIM karty uzavírá s tím, že postup orgánů činných v trestním řízení opřený o kombinaci ustanovení § 8 odst. 1 a § 8 odst. 5 trestního řádu byl v posuzované věci adekvátní. Požadavek na činnost spočívající ve vyhotovení a poskytnutí duplicitní SIM karty (směřující na telefonního operátora) lze bez výhrad subsumovat pod dožádání ve smyslu § 8 odst. 1 trestního řádu. Současný postup podle § 8 odst. 5 trestního řádu zajistil vysoký standard ochrany ústavně zaručených práv dotčených osob v podobě soudního rozhodnutí. Ústavní soud proto dospěl k přesvědčení, že orgány činné v trestním řízení nemohly zvolit jiný postup, který by směřoval k dosažení legitimního cíle v podobě objasnění zvláště závažné trestné činnosti a který by účinněji respektoval ústavně zaručená práva a svobody.

22. Jako důvodnou však Ústavní soud vyhodnotil námitku stěžovatelky, že jí byla pořádková pokuta uložena podle § 36 odst. 2 TOPO a nikoli podle § 66 odst. 1 trestního řádu. Je totiž třeba přisvědčit jejímu názoru, že postup podle § 36 odst. 2 TOPO (resp. podle TOPO obecně) lze aplikovat pouze v řízeních vedených proti právnické osobě, přičemž tato podmínka v posuzované věci nebyla splněna, neboť se trestní řízení vede ve své standardní formě proti fyzické osobě.

23. Uvedené vyplývá z ustanovení § 1 odst. 1 TOPO, podle kterého tento zákon upravuje podmínky trestní odpovědnosti právnických osob, tresty a ochranná opatření, které lze za spáchání stanovených trestných činů právnickým osobám uložit, a *postup v řízení proti právnickým osobám*. Krajský soud na č. l. 4 svého usnesení citované ustanovení vzal v úvahu, avšak komentoval je tak, že „...je evidentní, že uvedený zákon upravuje procesní pravidla pro řízení proti právnickým osobám obecně (nikoli jen proti obviněným či obžalovaným právnickým osobám), čemuž koresponduje rovněž např. ust. § 34 TOPO, jež pojmově v souvislosti s oprávněním činit úkony v trestním řízení za právnickou osobu rozlišuje mezi obviněnou právnickou osobou a právnickou osobou obecně (srov. § 34 odst. a § 34 odst. 7 TOPO).“

24. Ústavní soud uvedenou úvahu krajského soudu považuje za nesrozumitelnou. Není totiž jasné, kdy by bylo možné hovořit o „řízení proti právnické osobě“, aniž by se jednalo o situaci, kdy je právnická osoba v postavení osoby obviněné (popř. podezřelé). Je-li totiž v rámci trestního řízení proti fyzické osobě ukládána pořádková pokuta osobě právnické (jak tomu bylo i v nyní posuzované věci), nelze hovořit o tom, že by bylo proti právnické osobě vedeno samostatné řízení, které by spadalo pod jiný procesní režim než celý zbytek daného trestního řízení. I z komentářové literatury ostatně vyplývá, že v části čtvrté TOPO jsou upraveny odchylky *trestního řízení* vedeného proti právnické osobě (srov. DĚDIČ, J. In ŠÁMAL, P., DĚDIČ, J., GRIVNA, T., PŮRY, F., ŘÍHA, J. *Trestní odpovědnost právnických osob. Komentář*. 2. vydání. Praha C. H. Beck, 2018, s. 41). Souvislost mezi úpravou obsaženou v § 34 TOPO a tím, v jakých řízeních se tento zákon aplikuje, pak není vůbec zřejmá, neboť i v řízení vedeném proti (obviněné) právnické osobě může samozřejmě vystupovat právnická osoba jiná, v odlišném postavení (např. v postavení zúčastněné osoby).

25. Jako nelogickou musí Ústavní soud označit navazující argumentaci krajského soudu, který na č. 1. 4 svého usnesení dále uvedl, že pokud by ustanovení § 36 odst. 2 TOPO nemělo být aplikovatelné v řízení proti právnickým osobám obecně, stalo by se v konečném důsledku obsoletním, neboť ve vztahu k obviněnému nelze ukládáním pořádkových pokut vyžadovat vyhovění výzvám např. k vydání věci. Krajský soud totiž přehlídí některé podstatné okolnosti. Za prvé, i v trestním řízení proti právnické osobě může být pořádková pokuta ukládána podle § 36 odst. 2 TOPO i jiné právnické osobě, než která v tomto řízení figuruje jako obviněná (např. může jít o již zmiňovanou zúčastněnou osobu). Za druhé, pořádková pokuta obecně může být ukládána i obviněnému, aniž by tím docházelo k porušení zákazu nucení k sebeobviňování (*nemo tenetur se ipsum accusare*); v řízení proti právnické osobě může jít např. o případy, kdy se fyzická osoba oprávněná jednat za obviněnou právnickou osobu nedostaví na předvolání, chová se urážlivě k soudu, státnímu zástupci či policejnímu orgánu apod.

26. Policejní orgán tedy v posuzované věci pochybil, když stěžovatelce uložil pořádkovou pokutu podle § 36 odst. 2 TOPO, protože tak učinil v rámci trestního stíhání vedeného proti fyzické osobě. Dospěl-li k přesvědčení, že jsou splněny podmínky pro uložení pořádkové pokuty, měl toto rozhodnutí učinit podle obecné úpravy obsažené v trestním řádu, tj. podle § 66 trestního řádu. Policejní orgán tak postupoval v rozporu s principem předvídatelnosti zákona, jeho srozumitelnosti a vnitřní bezrozpornosti (srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 313/14).

27. Uvedené pochybení navíc nemělo jen formální charakter, neboť bylo spojeno s věcnými důsledky vyplývajícími pro stěžovatelku. Policejní orgán totiž na č. 1. 4 svého usnesení uvedl, že po důkladném zvážení přistoupil k uložení pokuty na spodní hranici zákonné sazby, konkrétně ve výši 10 % z celkové sazby. Policejní orgán ovšem finální výši pořádkové pokuty odvozoval od maximální výše pořádkové pokuty, jak ji stanoví § 36 odst. 2 TOPO, tedy od hranice 500 000 Kč – proto byla pořádková pokuta vyměřena ve výši 50 000 Kč. Kdyby tedy policejní orgán stejným postupem určoval výši pořádkové pokuty podle správného zákonného ustanovení, tj. podle § 66 trestního řádu, které umožňuje uložit pořádkovou pokutu v maximální výši 50 000 Kč, musela by stěžovatelce být uložena pokuta výrazně nižší, než jak jí byla vyměřena v napadeném usnesení.

28. Ústavní soud tak shrnuje, že policejní orgán postupoval v souladu s trestním řádem, když s oporou o usnesení soudkyně okresního soudu vydané podle § 8 odst. 5 trestního řádu stěžovatelku vyzval k vyhotovení a poskytnutí duplicitní SIM karty k telefonnímu číslu, jež měla v minulosti používat poškozená. Následně ovšem policejní orgán vyměřil stěžovatelce pořádkovou pokutu podle nesprávného zákonného ustanovení (tj. podle § 36 odst. 2 TOPO), což mělo pro ni přímý negativní důsledek z hlediska výše uložené pokuty. Tímto postupem policejního orgánu, jakož i krajského soudu, který uvedené pochybení nenapravit, tak došlo k zásahu do práva stěžovatelky na ochranu majetku zaručeného čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu (srov. např. nálezy sp. zn. II. ÚS 2050/14 či IV. ÚS 799/15). Byly tak splněny podmínky pro kasační zásah Ústavního soudu.

29. Na základě výše uvedeného Ústavní soud podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) a § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu rozhodl, jak je ve výroku nálezu uvedeno.

Poučení: Proti nálezu Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 15. listopadu 2022

JUDr. Jaromír Jirsa, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kubacká